

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 36. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682760832/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

Da jeg næste Morgen vaagnede, stod hele dette Eventyr for mig som en Drøm, jeg begyndte nu min Udflugt i Staden, det seer meget stille og fredelig ud.

Her begyndte alle Vinduerne at gaae ind ad og Blomster-Potterne ud ad. Tjenestepigerne flagrede i brogede Cattuns-Kaaber gennem Gaderne, og Smaaebørnene skrege »Her' Jøs'!« til hvert andet Ord de sagde. Volden er planeret, og man spadserer her i lange Aleer, og finder smukke Blomsterpartier, som man nok tør see, men ikke røre. – Jeg besøgte *Marr*, en ypperlig Acteur ved Hof-Theatret her i Braunschweig, hvor han tillige er Regisseur, han boede udenfor »Fallers-leberthor«, et historisk Sted fra det 15de Aarhundrede, eller rettere, til den Tid; thi da samlede her hvert syvende Aar, alle Omegnens Fyrster og mægtige Herrer, hvor de toge Deel med Folket i Dands og Lystighed. Man kastede da der Terninger om Alt, selv om at faae sig en Kone, men den som fik hoicst Øine maatte ogsaa ægte hende. Rundt om i de brogede Telte sadde de fornemme Damer i al deres Puds og saae paa den lystige Menneskevrimmel udenfor. Nu var alt ganske forandret; en lang Allee, med Lyststeder paa begge Sider, laae for mig; nogle ærlige Braunschweiger-Borgere gik her roligt og nød Morgenstunden, uden at tænke paa, at maaskee deres Tip-Tip-Tip-oldemoder her var sat paa Spil i sin blomstrende Alder, ligesom nu en Barnekappe eller et Syeskrin.

Det var anden Pintsedag, Klokkerne ringede og alle Folk strømmede til Sanct Blasius's Domkirke; jeg fulgte Strømmen; Orgelet bruste igjennem de høie Hvælvinger, Menigheden sang, og de gamle braunschweig'ske Hertuger laae i Støv og Aske nede i deres Kobber- og Marmorkister. Det er alt, hvad jeg der, efter mit korte Besøg, kan fortælle, men det er Sandhed.

Efter Gudstjenesten var der en Brudevielse. Det var et smukt Par; men hvad der især greb mig var det underlige Udtryk af Glæde og Veemod, der laae i Brudens Blik; hun syntes at søge nogen, i det hun skred op til Altret.

»Han er her vist i Kirken«, hvidskede to Qvinder, der stode ved Siden af mig.

»Den stakkels Eduard! – ja han er her vist!«

Der gik et Lys op for mig; men jeg var vis paa han var der ikke; havde det været en *Johanne Schopenhauers* Roman, saa havde han nok